

— **satiriko**

crno - bela bajka sa šarenim završetkom

Belija i Crnija, dve velike moćne države, objavile su jedan drugoj bespoštedni, istrebljujući rat.

Belija i Crnija, dve velike moćne države, objavile su jedan drugoj bespoštredni, istrebljujući rat.

To se moglo i očekivati. Vekovni pregovori između dve velike sile o spornim i neusaglašenim pitanjima (a sva su pitanja bila sporna i neusaglašena) nisu napredovali ni za dlan. Pregovarači su jedni druge optuživali uvek istim optužbama, nabrajali uvek iste grehe suprotnе strane, čitali uvek isti spisak spornih i neusaglašenih pitanja. Sastanci pregovaračkih delegacija uvek su isto počinjali, uvek se isto završavali i uvek trajali isto vreme. Beloći i Crnoći su u svojim belim, odnosno crnim novinama svaki dan čitali istu vest o pregovorima.

Jedini izlaz bio je — rat.

Dok je diplomacija strpljivo pregovarala, armije Belje i Crnije su se naoružavale i pripremale za rat.

Dan uoči velikog ratnog sudara, car Be-
lije Belion obratio se naciji, preko radija i
televizije, sledećim govorom:

— Beločić i Beločke, delije iz Belije, na
rode moj uvek i večito beli, kucnuo je veliki
čas! Naš beli život i naše bele svetinje ugro-
žava neprijateljska Crnija, čije ime izgova-
ram s najvećim naporom i neopisivim gnuša-
njem! Ta zemlja ne priznaje ništa što je be-
lo! Njeni lideri se bacaju svojim odvratnim
crnim blatom na naše bele odežde, na naš
beli pasulj, na naše bele golubove, na naš
beli sneg, na naša bela jaja, na naš beli
luk, na naše bele jorgovane, na naše stono
belo vino, na naše bele konje, na naše belo
platno, na naše bele noći, na naše belo mle-
ko, na naše bele kuće! Sve što je belo na-
lazi se u opasnosti! I zato, braćo i sestre,
Beločić i Beločke, podimo svi u rat! Uništimo
neprijatelja, jer to je jedino što možemo
učiniti za spas Belije!

Belojci i Belojke gledali su belo svoga cara, beleli sve više i klicali u znak odobravanja i odanosti.

Car Crnije Crnion takođe nije sedeо skršte-nih ruku. On se ovako obratio svome naro-du:

— Crnojci i Crnojke, dični momci Crnojci, crni moj narode, crno ti se piše? Crno ti se piše ako nisi spremar da stupiš pod crnu zastavu Crnije, u odbranu naše crne prošlosti, našeg crnog života, za našu crnu buduć-

nost! Naš smrtni neprijatelj car Belion kupa svoju vojsku i sprema se da nas napadne i uništi sve što je crno! Belija, ta odvratna država neshvatljive boje, ne priznaje naše crne vrednosti i njihove crne simbole! Bráco! Sestre! Car Belion svojom groznom belom pljuvačkom pljuje našu crnu zemlju, naše crne mantije, naš crni ugajlji, naše crne svinje, naše crne kose, naš crni luk, naše crne olovke, naš crni humor, našu crnu metalurgiju, naš crni mrak, naše crno vino, naš crni film, naš crni hleb! Crnojci i Crnojke, ne dajte da crno pobeli! Podite u ljutiji boj, za vašim crnim carem Crnionom, za spas Crnije i crnila!

Klicali su odani Crnojci i Crnojke svome caru, gledajući ga mrko (takođe crnol!), slijavajući se u jedinstvenu borbenu crnu masu.

Sutradan, na granici koja je tako oštro delila Beliju i Crniju, susrele su se bele i crne armije. Bio je to nemilosrdni rat, kao i svaki drugi rat, ali još malo nemilosrdniji. Izginuli su svi Belooci, a takođe i svi Crnooci. Belooci i Crnooke rasplitale su u tuzi bele i crne uvojke.

Na ratnoj bezebi, na ratnoj nozi, ostali su još samo car Belion i car Crnion. Stajali su goloruki i gledali se belo, odnosno mrko. Uhvativili su se ukoštač. Svojim belim Zubima Belion je odgrizao uwo Crnionu. Svojim crnim noktima Crnion je izgrebao lice Belionu.

Zatim su zastali i pogledali se u čudu. Ustanovili su sledeće: iz Belionovog izgredanog lica tekla je krv koja nije bila bela nego crvena; iz Crnionovog otkinutog uva tekla je crvena a ne crna krv!

Boa cura sa se poton sagredatia u oev je
dan drugom; Belion je imao ne bele nego
plavozelene oči; Crnion je imao oči ne crne
nego graoraste boje.

Dva cara su pogledali lиваду на којој су се тукли: леšеви су лежали на зеленој трави, претканој јутим маслаčицама, првеним bulkама и ljubičastim ljubičicama.

Dva cara su pogledala nebo: bilo je to neko plavo nebo.
A na nebu, daleko iznad ratnog poprišta, izvila se duga sa brzbroj različnih boja, među kojima nije bilo ni bele ni crne.

2 pesme

VREME MAŠINE

U ružna vremena došli smo da živimo
Vremena gospodstva mašine.
Hiljadu knjiga pišu o svakom njenom detalju
Diveći joj se više, nego li životu, nego li ljubavi,
A dovoljno je da i najmanji šraf
U tom mehanizmu zađaji pa da to izazove
Neslužene posledice po čoveka.

Pa čak i najomiljenija lepotica,
Umetnost, okrenula nam je leđa
Da bi pevala o tom brdu qvožđa.

Ali dan za danom nestaje uvis,
I dodavala sa takvim razmišljanjem.
Baviti se tim poslom danas,
Prava je ludost. Svedi svu veštinu
Življena poput hiljade drugih,
Na paučiću za gas i ostala sitna zadovoljstva
Što ti jutro donosi sa šoljicom čaja,
Ako misliš bar malo naći zaborav pred odlazak.

LJUBAV DAKTILOGRAFA

Slična umiranju žirafe
Slična otisku mora u kamenu
Il slična rukama Šopena na klaviru
    (moja mašina velikom brzinom
noću te posećuje,
        tik-tak, tik-tak.)

I nošena svojom nosiljkom po vodi,
Prostranstvom namenjenom tebi,
Kao lahor, čigra što igra
Na nečijem dnu, dok strast se tvoja
rasplamsava,

Uvek si spremna da voliš.

Tvoje oči omamljivo svetle
Dok ti se grudi prema mom srcu otvaraju.

Zasvagda se dižem, I mehanička pumpa
Koja već duže moju krv vuče gore-dole,
Ispunjavajući me životom, odriče se;
Pisaćeg siola, mašnje tik-tak, tik-tak,
Indiga i gumarabike, boksa, televizije,
Kosmosa i transplantacije. Prema tebi
Svi putevi koji su zatvoreni
Istog trenutku se otvaraju,
I zemlja počinje brže da se kreće.